

бърже изчезна въ гората. Стадото, което идеше подире му, се изваляло от това и се юрна по скалите на своя водач.

Шумът от тежките скалки на повече от двадесет и пет бивола разтърси земята наоколо и бавно заглъхна въ непроходимият дебри на дивата гора.



ЛЕОПАРДЪ

Слъщето вече обари съ меза сивляна зубавата поляна и събуди пернатият живот на гората. Уморенъ от дългото походно бегане, въз въздухъ изникна, когато внезапно изрече една тъмна фигура, която бавно се движеше по тревата. Това бѣ единъ носорогъ. Погряхъ си очиятъ съ ржко за да се убеди, че не събувахъ, че тя огромна сива маса, която сякъво се очертаваше върху зелената трѣва като чужда статуя, бѣ всъпстана живъ носорогъ. Той прамичаше на вѣжжакъвъ प्रकारъ дошолъ отъ тъмното прѣсторическо време и това впечатление се усилише отъ бушната околна растителност.

Носорогътъ е като слона: изведнѣжъ сѣ показва предъ очиятъ на, безъ да сте забележи или откъде е дошълъ. Той върви бавно-внимателно и тихо, сякашъ се движи по-вѣжжакъвъ каменъ отъ сухи листа. Малко можете да го различите отъ околната сѣща, поради тъмните цѣтъ на кожата му, и той се показва изведнѣжъ предъ васъ, като че никна въ земята, подобно страшнѣ горски дулъ.

Носорогътъ изрече съ важна походка на благородникъ, и предъ цѣлото време ушѣтъ му прилегна на трѣбе, се движеше назадъ напредъ, за да могатъ да усоятъ и най-малкия застрашителенъ шумъ. Той не се довърна на очиятъ си. За да го започне отъ клоунѣтъ на дърветата, между които се провира, природата го е надарила съ най-малки очи. Носорогътъ приближи на около 3 м. дървото, до което се бѣхъ скрилъ, а после, за голѣма моя радостъ, се отдалечи.

„Фурр!“ — прошепъ надъ главата на. Това бѣ едно голѣмо ято глѣди, които се

движаха отъ водата. Азъ ги изпретихъ съ погледъ въ синия просторъ, а когато погледнахъ пакъ поляната, няколко изрече: единъ чудно красивъ леопардъ стоеше въ тревата, съ погледъ обрънатъ къмъ менъ. Още получихъ, леопарда се уклѣчи бавно къмъ водата, като се спомнаше градивно, престалъ на четиритѣ си крайника. После се отвори къмъ една горичка храсти отъ дива маслина, която растѣла близо до пътеката. Като разгледа още веднѣжъ около себе си, той подкажѣна и съ едно гѣжжакъво движение скочи на единъ дебелъ клоунъ и тамъ се настана, на височина около 8 стѣпки отъ земята.

Меза утринна сивляна стопляше израка къмъ западъ, но полъ дърветата още цареше мракъ.

Дочу се мощния рѣкъ на лѣвътъ откъмъ потъващата още въ мракъ долина и отекна далече въде въ полножето на планината. А тамъ кънтѣха дивитѣ бучения на дъждотаметѣ, които обитаваша брѣговетѣ на езерата. Джунглитъ пѣха . . .



ЛѤВЪ

Сякъвъ бавно изрече цѣта клоунѣта въ гората, синиятъ стадо тежки животни се движеше бавно напредъ. Наблѣжаваша ли най-после слоновѣтъ, които толкова ми се искахе да видя?

Маймуниятъ продължаваша да оглася съ пробудитѣ си меките гората. И колко така ми се стори, че има въ тяхъ шумъ, съ които говорѣше гората въ чѣстѣ, когато пощата се раздѣляше съ дѣна! И колко красота! Сивляникѣтъ пробѣжжаша и угаснаха между повитѣтъ съ пълнѣния растена сѣща. На дърветата. Луната бавно влѣтуваше по небето, сякашъ възседнала единъ високъ планински връхъ. А лѣвътъ утриненъ вѣтрѣкъ поклашаше тихо листата, които шумѣха и пѣха вѣчната вѣснѣ на девствената африканска гора.